

An Olaerts

Altijd wat.

**Kleine mislukkingen van
een middelbaar
mens**

**T
Z
A
R
A**

Inhoud

Speldjes ...	9
Buschauffeur ...	11
Balkonscènes ...	13
De ontdekking van een moeder ...	16
Drie aapjes in een polyesterbroek ...	18
De dag van de bruine zak ...	20
Hypochonder ...	22
Bidet ...	24
Haak ...	26
Neuken ...	28
De stoel ...	30
Radio Vleermuis ...	32
Vrouwen die fietsen ...	34
Nooit een braakbal ...	36
Vreemde mensen ...	38
Mandarijntijd ...	40
Het zaad van de Azteken ...	42
Joop (en andere konijnen) ...	44
Punkie ...	46
Het valse mens ...	49
Stopje ...	51
Eddy ...	53
De smeerpoes van de Westhoek ...	55
De eekhoorn & het risico ...	57
Aanbeveling op Netflix ...	59
Elektrische fiets ...	61
Karma. Kosmos. Koprol. ...	63
De zaak-Zonnebloem ...	65
Onderstuk, bovenstuk ...	67

Esmeralda en haar lievelingsrat ... 69
500 dagen ... 71
De draak van Punkie ... 73
Eén pruim ... 76
#punkie #forever ... 78
Bloemkool ... 80
De kleine coach ... 82
Roger ... 84
De tandenfee ... 86
Duizend verbazende ochtenden ... 88
Echte vogelaars ... 90
Luizen ... 92
Gaatjes ... 94
Cape ... 97
De straf van de koala ... 99
Loslaten ... 101
Pralines ... 103
Boekjes van Donald Duck ... 105
Een miljard gaatjes ... 107
Sympathiek in het verkeer ... 109
Acht letters ... 111
Roze doosje ... 113
Ei ... 115
Fatsoenlijke koek ... 117
Van A naar B ... 119
Rouwkamer 3 ... 121
Telefoontje ... 123
Leeg bord ... 125
Bomma ... 127
Drie nepen en een frons ... 129
Korte beentjes ... 131
Mijn hart ... 133
Vliegtuig ... 135

Vogelboek ... 137
Vijverwater ... 139
Schaam u ... 141
Hangmat ... 143
Koekoek ... 145
Mutsenziekte ... 147
Ongeschikt mens ... 149
2061 ... 151
Chocoladebroodje/chocoladekoek ... 153
De minkukel ... 155
Blijven ... 157

Speldjes

Als je braaf bent, gaan we straks speldjes kopen, zo sprak mijn moeder terwijl ik op een gevernist kermispaard zat en de kapper mijn oren vrijmaakte. Ik wilde staartjes, maar mijn moeder vond staartjes gedoe. En dus werd ik gepaaid met speldjes. Die speldjes waren een vergiftigd geschenk. Pedagogie kende geen compassie in de jaren tachtig. Ik heb nooit plaats gehad om die speldjes ergens te steken. Zodra de kapper me van zijn paard tilde, had ik opnieuw een jongenskapsel. Jarenlang ben ik weggejaagd op de vrouwentoiletten.

De mensen zouden mijn communiefoto's eens moeten zien. Mijn rok had een strik, mijn kraag stond vol geborduurd fruit en in mijn witte handtas zat een zakdoek. Het bracht geen soelaas. Poseren hielp niet. Ik was een Jezusbruid met jongenskop. En die ben ik veel te lang gebleven. Ook toen ik al lang niet meer naar mijn moeder luisterde.

Op een feestje wilde niemand mij kussen. Het genoeg was altijd voor Kelly of voor Ilse. Tongen dat die twee hebben gedraaid! En ik maar oefenen alleen in bed met mijn ogen dicht. Hoeveel jaar heb ik 's ochtends achter de buurjongen aan gefietst? De hele weg zat er een heel klein hé'tje vast in mijn keel. De rest was niets dan verwarring. Terwijl die Steven nauwelijks keek. En hoeveel grappige brieven zou ik naar Gunter hebben geschreven? En naar die Bart uit Beverst?

Tintelende schrijfwerkjes waren het nochtans. Maar Gunter bougeerde niet. Mijn sprankel liet hem koud. En Gert wilde ook niet. Ook al stond ik in het halfdonker van de fuifzaal de hele avond verliefd naar hem te kijken. Hij verstond mijn op-

merkingen niet, of de muziek nu luid was of niet. Hij koos Kelly. Het heeft me makkelijk tien jaar gekost om te begrijpen waarom.

Kelly zag eruit als een meisje en ik zag eruit als een kwaad jongetje, terwijl ik gewoon een kwaad meisje was. Hoe zou je zelf zijn als niemand je wil kussen? Ik schoor mijn haar met een tondeuse. Ik rookte sigaren, droeg gestreepte broeken en bottines met een veeg autolak. Ik luisterde naar Drs. P, kende de klachten van Nirvana vanbuiten. En in de kelder van het ouderlijke huis blies ik per ongeluk de versterker van mijn gitaar op. Zo'n meisje was ik, zo'n meisje aan wie je niet kunt zien met hoeveel lieve liefde ze blijft zitten. Mocht je haar willen kussen, je zou niet durven. Gelukkig weet ik inmiddels beter. Je moet je wenkbrauwen epilieren en je haar laten groeien.

Laatst was ik met mijn haar in de supermarkt, toen daar ineens Gert-van-Kelly opdook. Hij liep weinig gelukkig van wezen over een karretje gebogen. In het traliewerk lag een aubergine. Ik schoot meteen de gang met de maandverbanden in. Nergens is een vrouw veiliger dan daar. Ik moest nadenken, want daar liep Gert. Was hij veranderd? Nee. (Of ja, hij had een dochter met staartjes.) Zou ik hem nog willen kussen? Nee. En zou hij, bij mijn nieuwe aanblik, spijt hebben van zijn gemiste kans? Hij herkende me niet. Bovendien schreeuwde zijn dochter om speldjes. Dat stoute kind!

Buschauffeur

Als ik later – bij wijze van reïncarnatie – terug op aarde kom, trouw ik met een verpleegster. Het is een oude fantasie: iemand die écht voor mij zorgt en poetst met Dettol. Een kleuterleidster is ook goed: iemand die gelooft in hygiëne en opbergdozen heeft met etiketten. Haar woorden van troost zouden mij zoveel deugd doen!

Kortom, zodra het karmawiel nog eens draait, wil ik meer eenvoud, minder argumenten en orde in het huishouden. Ik moet in dit leven te veel zélf doen, daarom wil ik later een praktisch huwelijk, niet zo eentje met een man. Maar inmiddels heb ik een beter idee. Minder seksistisch ook.

Later, als ik – bij wijze van reïncarnatie – terug op aarde kom, word ik buschauffeur. In de hiërarchie der wedergeboorten staat de buschauffeur op de bovenste treden. Ik zit geregeld op bus 2, de 616 of de 370 en telkens valt mij hetzelfde op. Buschauffeurs hebben een staat van onverstoortbaarheid bereikt. Ze raken op bestemmingen zonder zich op te winden. Ze ondergaan het gewemel. Ze geven geen kik. Ze rijden door, trager misschien of met een omweg, maar het kan ze allemaal niks schelen. Ze verspillen géén energie aan omstandigheden.

Dat wil ik ook. Niet alleen in het verkeer. Ik wil het op existentieel niveau. Ik moet de ellende van de mensen niet meer, het gestook en de slechte adem. Ik wil vrede nemen met de wereld in plaats van drie keer per week bijna te stikken van verontwaardiging. Wat is dat nu ook? Geen regering. Geen winter. Geen compassie. Geen euthanasie. Geen acht uur slaap.

En dan zwijg ik nog over onnozele dingen. Waarom wil een beiaardier per se Céline Dion spelen op zijn klokken? Waarom vindt iedereen Wim Helsen leuk? Waarom zitten er altijd alleen maar mezen in de tuin? Waarom zijn er zoveel mensen die hun werk niet goed doen? Waarom word je dik van taart? Waarom gaat niet iedereen gewoon aan de kant? Waarom!

Punkie zegt nu ook al ‘godmiljaar’! Moet ik dat allemaal maar normaal vinden? Ook de man in de bus die veel te dichtbij komt staan? En ook het hoopje kots dat van voren naar achteren onder de zetels doorglijdt? De buschauffeur stoort er zich niet aan. Het hoort erbij. Zit er een slome passagier tussen de deur, spuwt die ‘kakvent’, dan reageert hij met ‘sorry’. Blijft het abonnement van de vrouw met de panterfleece hangen, ach ja. Is de baan versperd, dan duurt het gewoon wat langer. Wat maakt het uit? Niks.

Het is benijdenswaardig hoe rustig de buschauffeur eronder blijft, zonder yogalessen ook nog. Geen enkele buschauffeur ziet eruit alsof hij op de yoga zit, toch? Hij heeft geen sportbeha, geen losse broek, geen matje en geen drinkbus met thee. Hij zit met zijn dikke kont in de 370 en hij ergert zich niet. Hij zwaait naar zijn collega’s en blijft vanzelf kalm. Het zit in zijn karakter.

Dat wil ik ook. Echt waar, als ik – bij wijze van reïncarnatie – terug op aarde kom, dan word ik buschauffeur. Eventueel kan ik daarna nog met een verpleegster trouwen of met een kleuterleidster aanpappen.

Balkonscènes

Een balkon zegt wat over de mens die erop staat. Komt u nooit op een balkon, dan luistert de wereld zeker niet naar u. En heeft uw instituut geen balkon, dan woont u in een middelmatig instituut. Mijn slaapkamer had een balkon. Daarop rookte ik dikke sigaren. Dat het met mij wat zou worden, is al heel lang duidelijk.

Het kistje met de sigaren stond in de kelder. Niemand wist dat het er stond.

Het kistje werd mijn geheim, bekleed met goudkleurig papier, een tafereel met paarden in het Wilde Westen én met sigaren. Af en toe ging ik naar de kelder voor een dikke bruine. Ik weet niet waarom. Mijn tegendraadse aard. Verveling. Iets om te doen op een balkon. Groepsdruk was het in ieder geval niet. Een meisje met een sigaar op het balkon versiert geen vriendje. En dus had ik geen vriendje. Ik was alleen.

Naast de sigaren waren er meer slechte parameters om bij de groep te horen.

Er was een BMX. Er was rare humor. Er waren kleine borstjes.

Er was een elektrische gitaar. En ik speelde graag met bommetjes.

Ik was een beetje eenzaam, zat dikwijls helemaal alleen te dromen in een boom. Beneden stond mijn boekentas. 'Bij brand laten staan' stond op die boekentas. Geen enkele jongen die dat ooit grappig heeft gevonden.

Ik snapte er niks van. Misschien dat ik daarom soms een sigaar moest roken. Om het gemis in mijn hoofd op te vullen met stank en verzet.

De sigaar lag in de dakgoot, samen met een aansteker. 's Avonds stond ik soms op mijn balkon, in een lange streepjespon van Petit Bateau. Daarboven een kort kopje met veel te veel vragen en veel te veel antwoorden.

Ze was nooit lekker, die sigaar. Het natte tabaksblad proefde zurig.

De rook was dik en misselijkmakend. Maar het rode vuur dat ik zag als ik zoog! Het deed je alles vergeten, het mens van Latijn, je regenponcho op de fiets en Kelly, die op iedere fuif door iemand anders werd gekust.

Ik keek naar de coniferen van de burens, dacht aan de les godsdienst, thema 4: lijden. Ik vergeet het nooit meer. Het was een tijd waarin ik moest leren over verwijten. Nog goed dat er in de Bijbel niks over sigaren stond.

En eigenlijk, wat dan nog? Het kon me weinig schelen. Van mijn moeder viel meer te vrezen dan van die hele nonnengod en zijn dreigementen.

Mijn moeder sloop soms naar boven. Als je dan niet maakte dat je op tijd in bed lag!

Ze was al op de overloop. Ik duwde mijn sigaar uit en sprong terug naar binnen in mijn jeugdkamer. 'Heb jij gerookt?' vroeg ze.

'Nee mama.' En voorzichtig probeerde ik uit te ademen in het dons van mijn Snoopydekbed. Daarna ging het snel. Mijn moeder vond een smeulende sigaar op mijn balkon. Ik zie haar nog in het raamgat staan met die vlammeende ogen en dat bruine stompje. Ik denk dat ze 'leugenaar' zei en ook dat ze spuwde.

Le-gen-da-risch kwaad is mijn moeder die avond geworden. Ze heeft de deur van mijn slaapkamer zo hard dichtgegooid dat mijn balkon naar beneden is gestort. Voorgoed. Ik vraag me

inmiddels af of een balkon ook wat zegt over het mensje dat erop hééft gestaan. Soms rijd ik lang het oude huis waar nu nieuwe mensen wonen en kijk ik naar het balkon.

© 2023 Uitgeverij TZARA / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en An Olaerts

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Ontwerp omslag en binnenwerk: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: www.intertext.be
Auteursfoto: Nicol' Andrea

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4026 4
D/2023/0034/265
NUR 320